

Gf.IV.30.532/2016/4.

A Debreceni Ítéltábla a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Adó- és Vámigazgatósága (FÉL CÍME., ügyintéző: dr. Sneider Zoltán jogtanácsos) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME.) felperesnek -, a dr. Pásztor Tünde ügyvéd (FÉL CÍME.) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME.) alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 2016. szeptember 26. napján meghozott 13.G.40.071/2016/13. számú ítélete ellen az alperes részéről 14. sorszámon alatt előterjesztett és 16. sorszámon indokolt fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10 000 (Tízezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes a társaság alapításától, 2001. december 14. napjától 2004. április 26. napjáig a **KFT1**. - későbbi néven **KFT2** - ügyvezetője volt. E társaság ellen 2004. november 3. napján felszámolási eljárás indult, amely a bíróság által jóváhagyott egyezség alapján az adós gazdálkodó szervezet megszüntetése nélkül zárult 2009. augusztus 27. napján.

2009. szeptember 11. napjától kezdődően ismét az alperes lett a társaság ügyvezetője.

2010. január 11. napján a cég ellen (a továbbiakban: adós) adóvégrehajtás indult, amely a vele szemben elrendelt újabb felszámolási eljárás kezdő időpontjáig folyamatban is maradt.

Az adós 2013. évi beszámolójának tanúsága szerint 2013. december 31. napján 2 026 000 Ft saját tőkéje és 44 106 000 Ft eszközállománya volt.

Az adóssal szemben 2013. július 1. napján előterjesztett felszámolási kérelem alapján a Miskolci Törvényszék az .../20. számú határozatával ismét megállapította az adós fizetési képtelenségét, elrendelte a felszámolását, felszámolóként a **KFT3**-t jelölve ki. A felszámolás kezdő időpontja 2015. február 26. napja volt.

A felperes a felszámolási eljárásban 1 704 000 Ft hitelezői igényt jelentett be, amelyet a felszámoló teljes összegben visszaigazolt.

A felszámolási eljárás során az alperes nem adta át a felszámoló részére az adós társaság iratanyagát és a tevékenységet záró beszámolóját sem.

A felperes 2016. március 21. napján keresetet terjesztett elő az alperessel szemben, amelyben „A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. §-ának (1) bekezdése alapján kérte, a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes az adós gazdálkodó szervezet fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezését követően az ügyvezetési feladatainak nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján tett eleget és ezáltal a hitelezők követelésének kielégítését 8 542 444 Ft erejéig megghiúsította.

A felperes utóbb módosított keresetében kérte azt is, hogy a bíróság a Cstv. 33/A. §-ának (2) bekezdése alapján kötelezze az alperest 1 704 000 Ft biztosíték nyújtására.

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját legkésőbb 2013. március 28. napjában jelölte meg, mivel ezen a napon sikertelenül kísérelt meg ingó foglalat az adóst terhelő köztartozás behajtása céljából.

Előadta, hogy az alperes elmulasztotta közzétenni és letétbe helyezni a társaság 2014. évi mérlegét és nem adta át a felszámolónak a tevékenységet záró beszámolót és a társaság iratait sem, így megghiúsította a felszámolás során bejelentett 8 542 444 Ft hitelezői igény kielégítését.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy iratátadási kötelezettségének azért nem tudott eleget tenni, mert a társaság iratait egy büntetőeljárás során lefoglalták és azt azóta sem adták ki neki. Állította, hogy emiatt nem tudta elkészíteni a társaság 2014. évi beszámolóját, valamint a tevékenységet záró beszámolót sem. Álláspontja szerint a hitelezői érdekeket nem sértette meg és vagyonsökkenést sem okozott, az adós a vagyontát ugyanis a működése során törvényesen használta fel.

Az elsőfokú bíróság a 13. sorszámú ítéletével megállapította, hogy az alperes a **KFT2** „f.a.” adós gazdálkodó szervezet fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezése után az ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal a hitelezők követelésének kielégítését 8 542 444 Ft erejéig megghiúsította. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a törvényszék gazdasági hivatalának letéti számlájára 1 704 000 Ft biztosítékot. Kötelezte továbbá, hogy fizessen meg az államnak 36 000 Ft le nem rótt illetéket, míg az alperesnek 25 000 Ft perköltséget.

A döntése indokolásában részletezte az adós gazdálkodó szervezet felszámolási kérelme benyújtásának időpontja alapján irányadó, a kereseti kérelem elbírálását megalapozó jogszabályokat, a feleket terhelő bizonyítási terhet.

Megállapította, hogy az adós gazdálkodó szervezet fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete 2010. január 11. napjától a felszámolás kezdő időpontjáig tartott, mivel a kezdő időpontban az adós ellen adóvégrehajtás volt folyamatban, azaz olyan köztartozása állt fenn, amelyet az esedékességkor nem egyenlített ki, kiegyenlítéséhez pedig saját állítása szerint sem rendelkezett megfelelő pénzeszközzel.

Megállapítása szerint ezt követően - a 2013. évi beszámoló adatai alapján - az adós 2013. december 31. napján 44 106 000 Ft eszközállománnyal rendelkezett, melyhez képest - mivel a felszámolónak cégvagyonát nem adott át - 44 106 000 Ft mértékű csökkenés következett be a vagyonában. Ez pedig a bejelentett és visszaigazolt 8 542 444 Ft hitelezői igény kielégítését megghiúsította. Kiemelte, bár az alperes vitatta, hogy 2013. december 31. napján a megjelölt értékű vagyonnal rendelkezett - az adósnak ebben az időpontban a megjelölt értékű vagyona lett volna -, azonban az általa aláírt beszámolóval szemben az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek nem tett eleget. E körben ugyanis kétséget keltően terjesztette elő bizonyítási indítványát, késedelme kimentésére pedig nem volt elegendő az arra történő hivatkozása, hogy mulasztását nem ő, hanem korábbi jogi képviselője követte el. Mivel pedig nem volt vitatott, hogy az alperes a Cstv. 31. §-a (1) bekezdésének a) pontjában foglalt irat- és vagyonátadási kötelezettségének nem tett eleget és nem bocsátotta a felszámoló rendelkezésére az

adós tevékenységét záró beszámolóját sem, erre tekintettel vélelmezni kellett a Cstv. 33/A. §-ának (3) bekezdése alapján, hogy a hitelezők követelésének kielégítését megghiúsító mértékű vagyonsökkenésre alperes hitelezői érdekeket sértő magatartása miatt került sor. A Cstv. 33/A. §-ának (3) bekezdése pedig nem teszi lehetővé, hogy a volt vezető tisztségviselő a vélelemre okot adó magatartása alól kimentse magát, ezért nem volt jelentősége annak, hogy az alperes a Cstv. 31. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján fennálló kötelezettségeit mely okból mulasztotta el. E kötelezettségei teljesítésének elmulasztását egyébként sem menthette ki azzal, hogy az adós iratai a vele szemben indult büntetőeljárás során lefoglalásra kerültek. Egyrészt ezt cáfolta a nyomozóhatóság megkeresésre adott nyilatkozata (10. sorszám), másrészt pedig ha az iratok lefoglalásra kerültek volna, az sem akadályozta volna az alperest abban, hogy az iratokról másolatot kérjen és az alapján teljesítse jogszabályi kötelezettségét.

Az alperes nem bizonyította azt sem, hogy a hitelezők követeléseinek kielégítését megghiúsító mértékű vagyonsökkenésre nem az ő hitelezői érdekét sértő magatartása, hanem egyéb, általa konkrétan megjelölt és igazolt okból került sor.

„A polgári perrendtartásról” szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 3. §-ának (3) bekezdésére történő figyelmeztetés ellenére, csak késve terjesztett elő bizonyítási indítványt az adós könyvelőjének tanúkénti kihallgatása iránt és csak ekkor kért további határidőt annak kimunkálására, hogy a 2013. évi beszámolóban foglalt cégvagyonát miként használta fel.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint azonban az elkészített bizonyítási indítvány és az újabb határidő biztosítására irányuló kérelem teljesítése a per befejezését indokolatlanul késleltette volna, ezért ezt az indítványt és kérelmet elutasította.

Mindezek alapján az alperes nem tudta megdönteni a Cstv. 33/A. §-ának (3) bekezdése alapján fennálló vélelmet, ezért az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a hitelezők követelésének kielégítését megghiúsító mértékű vagyonsökkenésre az alperes hitelezői érdekeket sértő magatartása miatt került sor, így a felelőssége a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése alapján megállapítható volt.

A Cstv. 33/A. §-ának (2) bekezdése alapján kötelezte az alperest vagyoni biztosíték adására is, amelynek összegét - a kérelemmel egyezően - 1 704 000 Ft-ban határozta meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes fellebbezett, amelyben elsődlegesen a sérelmezett határozat megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak újabb tárgyalásra lefolytatására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Továbbra is hivatkozott arra, hogy a 2014. évi mérleg- és beszámolókészítési kötelezettségének, a tevékenységet záró beszámoló elkészítésének, valamint az iratanyag felszámoló részére történő átadásának azért nem tudott eleget tenni, mert az iratokat büntetőeljárás során lefoglalták. A több papírzsákban lévő irat teljeskörű felbontására és megvizsgálására a mai napig sem került sor, szemben a nyomozóhatóságnak az elsőfokú bíróság megkeresésére adott válaszával. Emiatt pedig nem lehet megállapítani, hogy ügyvezetői feladatait nem a hitelező érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és az sem állapítható meg, hogy e magatartása következtében az adós gazdálkodó szervezet vagyona csökkent volna, vagy a hitelezők követelésének teljes kielégítését megghiúsította volna. Állította, hogy akadályozva volt abban, hogy a beszámolókat elkészítse, az iratanyagot átadja.

Mindezekre tekintettel - szerinte - az elsőfokú bíróság a perben rögzített tényekből helytelen jogi következtetést vont le, amikor vélelemre alapítva állapította meg a vezető tisztségviselői felelősségét.

Másodlagos fellebbezési kérelme indokaként előadta, hogy az elsőfokú bíróság megalapozatlanul utasította el bizonyítási indítványait, amelyek a társaság könyvelőjének tanúként történő kihallgatására, valamint a 2013. évi beszámolóban foglalt cégvagyon felhasználásának a kimutatására irányult. Jóllehet, a bizonyítási indítványai nem határidőben kerültek előterjesztésre, azonban éppen ennek észlelése miatt került sor a változásra a jogi képviselő személyében. Állította, hogy a bizonyítási indítványok teljesítése nem vezetett volna a per észszerűtlen határidőben belüli befejezéséhez, de nagy mértékben hozzájárult volna álláspontja bizonyításához, a felelősség kérdésében a törvényi vélelem megdöntéséhez.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdésében szabályozott törvényi tényállás konjunktív elemeit bizonyította. Az eljárás során nem képezte vita tárgyát, hogy az alperes mely okból nem tett eleget irat- és vagyonátadási kötelezettségének, a törvényi feltételek fennállása esetén pedig a Cstv. 33/A. §-ának (3) bekezdése szerint vélelmezni kell az alperes hitelezői érdekeket sértő magatartását. E bekezdés pedig nem teszi lehetővé a vezető tisztségviselő vélelemre okot adó magatartása alóli kimentését, ezért ezen kötelezettség elmulasztása sem bírt relevanciával. Megjegyezte, hogy a kimentés indokának elfogadása esetén is lehetősége lett volna az alperesnek arra, hogy az adós irataiba betekintszen, arról másolatot készítsen és ez alapján beszámoló készítési kötelezettségét teljesítse.

Az ítéletábrlának a Pp. 256/A. §-ának (3) bekezdése szerinti felhívására a felek egyike sem kérte az ügyben tárgyalás tartását, ezért az ítéletábrla a Pp. 256/A. §-ának (4) bekezdése alapján - utalva a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontjára - a fellebbezést tárgyalás tartása nélkül bírálta el.

Az alperes fellebbezése nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a peres felek egymással ellentétes előadásait és a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokat a Pp. 206. §-ának (1) bekezdése szerint helyesen értékelte és abból helytálló következtetésre jutott, amelynek cáfolatára az alperes fellebbezésében foglaltak nem voltak alkalmasak.

Az elsőfokú bíróság eljárása során teljeskörűen, több alkalommal eleget tett a Pp. 3. §-ának (3) bekezdésében írt tájékoztatási kötelezettségének és a jogkövetkezményekről történt tájékoztatásnak megfelelően helyesen utasította el az alperes késedelmesen tett bizonyítási indítványát, melynek indokával az ítéletábrla egyetértett.

Az alperes a fellebbezésében a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kezdő időpontjának 2010. január 14. napjában történő megállapítását nem vitatta, csupán azt állította, hogy akadályozva volt abban, hogy az adós beszámolóját elkészítse, az iratanyagot a felszámolónak átadja. Ennek ellenére állította, hogy az adós vagyonát a hitelezői érdekekkel ellentétesen nem csökkentette, nem hiúsította meg a követelések teljesítésének kielégítését.

Az elsőfokú bíróság a Cstv. 33/A. §-a (1) bekezdésének utolsó fordulata szerint megállapította, hogy az alperes nem tett eleget az adós beszámolója letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, valamint a Cstv. 31. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerinti kötelezettségének, melynek tényét az alperes elismerte. Emiatt pedig a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kellett. Az alperes a vélelemmel szemben azt bizonyíthatja, hogy a hitelezői érdekek nem sérültek, míg a felelősség alóli mentesülés érdekében azt, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette,

a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá az adós legfőbb szerve intézkedésének kezdeményezése érdekében.

A felperes ugyanis az őt terhelő további bizonyítási kötelezettségének is eleget tett, hiszen a 2013. évi beszámolóhoz képest megállapítható, hogy a nyilvántartásba vett 8 542 444 Ft hitelezői igény kielégítésére a társaságnak fedezete nem volt, vagyonsökkenésének indoka pedig a beszámoló és mérlegadatok hiányában nem követhető.

Az alperes csupán állította, de nem nevesítette, hogy a társaság milyen okból nem rendelkezett 2010. évtől a beszámoló szerinti vagyonával, illetve azt sem jelölte meg, vagyonának miként történt az általa állított törvényes felhasználása.

Rámutat az ítélet, hogy az alperes a társaság könyvelési iratainak tényleges lefoglalását sem bizonyította, de azok lefoglalása esetén sem tette meg a vezető tisztségviselőtől az adott helyzetben elvárható valamennyi intézkedést a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkenése érdekében. Maga sem állította, hogy a könyvelője által lementett adatokból megkísérelte elkészíteni a társaság beszámolóját, de nem igazolta azt sem, hogy a nyomozhatóságnál iratbetekintési, illetve másolatkérési kérelmet terjesztett elő, márpedig ahogy arra a felperes is hivatkozott a fellebbezési ellenkérelmében, erre az alperesnek a lehetősége megvolt, az esetlegesen lefoglalt iratokból, a könyvelő biztonsági másolatának hiányában is elkészíthette volna a hiányzó beszámolókat.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az alperes felelőségének megállapításához szükséges tényállási elemek, az ok-okozati kapcsolatra is kiterjedően megvalósultak, a Cstv. 33/A. §-ának (3) bekezdése szerinti mentesülésre okot adó körülményt pedig nem bizonyított.

Ezért az ítélet, a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért az ítélet, a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült költségének a megfizetésére, melynek összegét - figyelemmel arra a tényre is, hogy a fellebbezés elbírálására tárgyaláson kívül került sor - a Pp. 67. §-ának (2) bekezdése szerint irányadó „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (1), (3) és (5) bekezdései alapján határozta meg a kifejtett jogtanácsai tevékenységére figyelemmel.

Az alperes a saját másodfokú per költségét pedig maga köteles viselni.

Debrecen, 2017. május 15.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke, Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. előadó bíró,
Dr. Szűcs Lajos s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -